

1 Vyzvedávat nové klienty na letišti bylo vždycky napínavé. Člověk nikdy nevěděl, koho napadlo vyzkoušet si potápění. Protože administrativu vyřizovala Antje, s většinou klientů jsem předem ani netelefonoval. Jak vypadají, jak jsou staří, jaké mají záliby, povolání, životní příběh? U moře je to podobné jako ve vlaku. Během kratičké doby se lidi velmi dobře poznají. Protože jsem si zvykl nikoho nesoudit, se všemi jsem vycházel dobře.

Mezi cestující z Berlína se zamíchali pasažéři letadla z Madridu. Byli menší, méně teple oblečení a ne tak bleďí. Měl jsem cvik s odhadem státní příslušnosti. Němce jsem po-

znal skoro ve sto procentech případů. Blížila se ke mně dvojice cestujících. Otec a dcera, pomyslel jsem si a dál vyhlížel Theodora a Jolante, ale dvojice se u mě zastavila. Teprve když žena ukázala na mou ceduli, pochopil jsem, že mě našli mí noví klienti.

„Jolante, ale bez h,“ řekla žena.

„Vy jste pan Fiedler?“ zeptal se muž.

Od vstupních otáčecích dveří nás pozoroval jeden taxikář. Rozpřáhl jsem ruce a přitáhl Theodora Hasta k sobě.

„Já jsem Sven,“ řekl jsem. „Vítejte na ostrově.“

Theodor křehčovitě strnul, zatímco jsem vlevo a vpravo od jeho tváře líbal vzduch. Slabý závan levandule a červeného vína. Potom jsem objal ženu. Byla poddajná jako plyšové zvířátko. Na vterinu jsem si pomyslel, že snad spadne na zem, jakmile ji pustím.

„No teda,“ řekl Theodor. „To je ale uvítání.“

Divadýlko na uvítanou jim vysvětlím v autě.

„Auto stojí venku,“ řekl jsem.

Bernie kolem sebe shromáždil i druhou rodinu. Laura stála uprostřed skupinky mladých Němců. Všichni mlčeli a dívali se na nás. Koukl jsem na ně a tázavě pokrčil rameny. Antje by se mi vysmála a zase jednou by prohlásila, že jsem natvrdlý. Theodor a Jolante se chopili svých kufřů na kolečkách a zamířili k východu. On v obleku šitém na míru, bez košile a bez kravaty, pod rozepnutým sakem světlé tričko. Ona měla vojenské boty a šedé plátěné šaty bez rukávů se sukni až ke kolenům. Černé vlasy se jí na zádech leskly jako havraní peří. Strčili do sebe rameny a něčemu se smáli. Zastavili se a otočili se ke mně. Teď jsem to viděl taky – nevy- padali jako turisté na dovolené. Spíš jako modely z reklamy na dovolenou. Připadali mi nějak povědomí. Polovina lidí v hale na ně zírala. Napadl mě výraz „výstavní exempláře“.

„Tak si to užij,“ popřála mi Laura s pohledem na nohy paní von der Pahlenové.

„Canalla,“ utrousil Bernie španělsky, ušklíbl se a praštil mě do ramene, když jsem procházel kolem něj. Sprosták. Jeho rodiny měly zrzavé vlasy. To znamenalo úpal a nervózní dětičky.